

the first two years of life. The first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The tenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eleventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twelfth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The thirteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventeenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The nineteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twentieth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

MENEKŞE TOPRAK • Temmuz Çocukları

MENEKŞE TOPRAK İlk ve ortaöğrenimini Köln'de ve Ankara'da tamamladı. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. Radyo gazeteciliği yapıyor, Berlin ve İstanbul'da yaşıyor. Öyküleri çeşitli dergi ve antolojilerde yayımlandı. Almanca, Fransızca ve İngilizceye çevrilen bazı öyküleri ise bu ülkelerin edebiyat dergileri ve öykü antolojilerinde basıldı. *Ağtın Sonu* adlı romanı 2015 Duygu Asena Roman Ödülü'ne değer görüldü. Eserleri: *Valizdeki Mektup* (öykü, YKY, 2007), *Hangi Dildir Aşk* (öykü, YKY, 2009), *Ağtın Sonu* (roman, İletişim, 2014).

YKY, 2011 (1 baskı)

İletişim Yayınları 2170 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 353

ISBN-13: 978-975-05-1778-5

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MENEKŞE TOPRAK

Temmuz Çocukları

Anneme ve babama

I

Paralel Hayatlar

Beşik bir uçurumun üzerinde sallanır ve düz insan aklı bize yaşamımızın sadece karanlığın iki sonsuzluğu arasındaki kısacık ıgık aralığından ibaret olduğunu söyler.

– Vladimir Nabokov, *Speak, Memory*

Diğer Hikâyelerim

Benim hikâyem burada başlamıyor. Bu şehirle ilintili bir çocukluk anımı anlatamam kimseye. Tökezleyip düşmelerin hatırlandığı eski boş arsaları, elma şekerlerinin alındığı bir bakkal dükkânını, söğüt ağaçlarının gölgesinde soğuk şerbetlerin terli terli içildiği bahçeli bir evi, herkesin herkesi tanıdığı ara sokakları, o sokakların köşe başlarında oyunlarla geliveren ilk aşk sancılarını... Hoş, geçmiş zaten hep bir efsanedir ya... Ama ben başkalarının bu efsanelerini dinlemekle yetinen katılımsızlardan biriyim sadece. Her gün uğradığım bu sokağın, bu kahvenin bile sadece birkaç yıllık geçmişlerini taşıyorum gövdemde.

Aslında doğduğum ve çoktandır unuttuğum kasabada yaşayan herhangi bir kadınınkine benzer olabilirdi yazgım. Ya da, âdeta keskin bir bıçakla olağan seyrinden koparıldıktan sonra bambaşka bir dilin konuşulduğu bir ülkede şimdikinden farklı olan diğer bir ben kılığında da yaşıyor olabilirim. İşte, arada bir, şimdi olduğu gibi, bu olası yaşamlarımı hayal eder, bambaşka biri mi olurduym diye sorarım kendi kendime. Başka türlü mü bakardım (nasıl ki bakışım?), cisimleri, dünyayı şimdi-

kinden farklı mı algıladım? Mesela, doğduğum kasabanın arka sokaklarından birinde etrafı elma ağaçlarıyla çevrili beton sundurmali bir evde yaşayan o sayısız, isimsiz kadınlardan biri olabileceksen ben, daha mı şişmandım, daha mı zayıf? Hem sonra o kasabalı kadın çocukluğunu geçirdiği böylesi bir evde mi yaşıyor olurdu ki? Yoksa kara ceketli delikanlıların akşam vakitlerinde kol kola, el ele vererek bir ucundan diğer bir ucuna sıkıntıyla volta attıkları kasabanın ana caddesine bakan iki katlı, daracak bir evin üst katında mı? Nereye kadar değişmiş olabilirdi ki o kadının yazgısı? Yolu, olsa olsa, bir fabrikada, belediyede ya da şimdi tasavvur edemeyeceğim bambaşka bir işte ömür törpüleyen kocasıyla birlikte bir şehrin kenar mahallesine varmıştır en fazla; çocukları çoktan boyunu aşmış. Böyle düşündüğümde hayatın akışına kendini bırakmış bir kadın gelir gözümün önüne; bazen ürperir, irkilirim o ben olabilecek kadının karşısında; bazen de, belki o kadın daha mutluydu, daha az uğraşırdı kendisiyle, varoluşsal korkulara dönüşmeyen gündelik kaygılarla boğuşurken yaşamı farklı algıladı, derim kendi kendime. Ama hemen sonra korkuların, sevinçlerin, hele hele mutluluğun ölçülemezliğini hatırlar, o aynı kadını bu kez de bambaşka bir dilin konuşulduğu uzak bir ülkede bırakır, bu kez de böyle seyredirim onu: Muhtemel ki o kasabalı ya da gecekondulu kadının bazen kıskançlık, bazen de küçümsemeye karşılaşıcağı bir göçmen kadındır bu. Saçları sarı meçli, dili kırık, ezikliği bedeninin bütün devinimlerine sinmiş. Evlenmiş ve arızalarını çocuklarına devretmeye başlamıştır çoktan. Her yıl bir aylık tatilinin yarısını Ege kıyılarındaki yazlıklarında, geri kalanını valizlere doldurduğu ucuz hediyelerle çocukluğunu yaşadığı kasabada geçirirken, biraz da kendi küçük gösterisine çıkmış gibidir.

Ama sonra şunu fark ederim: O biri başı eğik, diğeri ruhu ezik iki kadın klişelerimize hizmet eden, kabataslak kurgularla yeniden yaratılmış, herhangi bir âna sığdırılmış bir fotoğraf,